

Μνήμη του Οσίου Γέροντος Ιακώβου Βαλαδήμου (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η μνήμη του σημειοφόρου Γέροντος Ιακώβου, του Αγίου της Βίτσας Ζαγορίου, μας ενθυμίζει κάθε χρόνο στις 15 Φεβρουαρίου το μεγάλο ασκητή, γέροντα και ιεραπόστολο της Ηπείρου μας. Άλλωστε ο Γέροντας Ιάκωβος έχει τη χάρη να πρεσβεύει στον Κύριο για εξεύρεση εργασίας στους ανέργους με πολλούς ευεργετηθέντες να καταθέτουν τη μαρτυρία τους.

Ο Γέροντας Ιάκωβος, τον οποίο πρώτος ανέδειξε ο μακαριστός π. Χαράλαμπος

Βασιλόπουλος, ο αγωνιστής ιδρυτής του «Ορθοδόξου Τύπου», με το βιβλίο του «Ένας σύγχρονος Άγιος», είναι ο πνευματικός αλείπτης του Οσίου Παΐσιου, όταν εκείνος ήταν νεαρός στην Κόνιτσα και έχει πολλά να μας διδάξει με την ιεραποστολική του δράση, με το ταπεινό του φρόνημα, με την απλότητα του χαρακτήρος του και με το πλήθος των θαυμασίων του. Στα αυτιά μας αντηχούν τα λόγια του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αθηνών Σπυρίδωνος, όταν τον επισκέφθηκε ο Γέροντας Ιάκωβος στην Αρχιεπισκοπή:

-Καλώς τον πατέρα Ιάκωβο που πάτησε τη νάρκη και δεν έπαθε τίποτα.

Το περιστατικό αυτό με τη νάρκη παραθέτουμε για να τονίσουμε το πνευματικό ανάστημα του Γέροντος Ιακώβου Βαλαδήμου, που κοιμήθηκε το 1960, και έχει να μας δείξει άπειρα θαυμαστά στοιχεία αγιότητας.

Μια ημέρα κατά την περίοδο του εμφυλίου, στις 23 Ιανουαρίου του 1948, ο πατήρ Ιάκωβος επέστρεψε στο Μοναστήρι του στη Βίτσα του Ζαγορίου της Ηπείρου από το χωριό Σουδενά, όπου είχε πάει να λειτουργήσει. Η πεζοπορία διαρκούσε περίπου

δύο ώρες. Εν τω μεταξύ άνδρες του στρατού είχαν τοποθετήσει παγιδευμένες χειροβομβίδες στο δρόμο και περίμεναν στα γύρω υψώματα. Ξαφνικά εμφανίσθηκε από μακριά ο πατήρ Ιάκωβος να έρχεται, προσευχόμενος όπως πάντοτε, αφού εφάρμοζε το «αδιαλείπτως προσεύχεσθαι» (Α Θεσ. ε 17). Για τον Γέροντα χρόνος που δεν ήταν αφιερωμένος στο Θεό μας ήταν χαμένος χρόνος ζωής, για τον οποίο κάποτε θα λογοδοτήσουμε ενώπιόν Του, αφού ο χρόνος της ζωής μας είναι πολύ σύντομος και η σπατάλη του βλαβερή και επικίνδυνη. Άρχισαν να φωνάζουν οι στρατιώτες, μα ο πατήρ Ιάκωβος δεν τους άκουγε ευρισκόμενος σε υψηλές θεωρίες και απορροφημένος από τη γλυκύτητα της διαπροσωπικής του συναντήσεως με τον Κύριο της δόξης. Έτσι προχωρώντας, έπεσε επάνω σε τέσσερις παγιδευμένες χειροβομβίδες τύπου 'Μιλς', οι οποίες και εξερράγησαν. «Πάει ο παπάς», είπαν όλοι και περίμεναν να φύγουν οι καπνοί και οι σκόνες και να δουν το ανατριχιαστικό θέαμα του διαμελισμού του. Έκπληκτοι, όμως, αντίκρυσαν τον Γέροντα Ιάκωβο κάτασπρο από τις σκόνες, να τινάζει τα ράσα του, χωρίς να έχει πάθει την παραμικρή αμυχή. Το θαύμα επέτρεψε ο Θεός να γίνει, για να κερδηθούν ψυχές, αφού βλέποντας αυτό πολλοί στρατιώτες ζήτησαν να εξομολογηθούν κοντά του και τον πλησίασαν με δέος και θαυμασμό λέγοντας:

-Παπούλη, δεν έπαθες τίποτα;

-Πώς να πάθω παιδιά μου, αφού έλεγα την προσευχή μου και «προωρόμην τον Κύριον ενώπιόν μου δια παντός» (Πραξ. β 25)! Και εσάς δεν θα σας αφήσει ο Θεός να πάθετε τίποτα και όταν τον φωνάζετε, θα τον βλέπετε να στέκεται άγρυπνος πάντοτε δίπλα σας, να σας προστατεύει. Αυτός θα σας φυλάξει, ώστε σώοι να γυρίσετε στα σπιτικά σας. Μονάχα να βαδίζετε στο δρόμο Του. Να καθήσω, παιδιά μου, να σας εξομολογήσω και να σας λειτουργήσω, για να μεταλάβετε;

-Ναι, Παπούλη, απάντησαν όλοι συνεπαρμένοι από το εξαίσιο θαύμα.

Τη μοναδική αυτή ευκαιρία δεν την άφησε να πάει χαμένη ο ιεραπόστολος Γέροντας. Η διαρκής μέριμνά του ήταν η σωτηρία των ψυχών. Γι' αυτό και πάντοτε είχε μαζί του ένα παληό πετραχήλι. Το έβγαλε από το ντουρβά που είχε κρεμασμένο στον ώμο του μαζί με τα λειτουργικά του βιβλία, κάθησε σε μία πέτρα κάτω από ένα δένδρο και παρά το κρύο του χειμώνας εξομολογούσε ένα-ένα τους στρατιώτες.

Ο πονηρός, όμως, θέλησε να ταραξεί την όμορφη, κατανυκτική, γεμάτη από ευλάβεια αυτή στιγμή. Ένας λοχίας, που ήταν δάσκαλος στην πολιτική του ζωή, προσπαθούσε να εμποδίσει τους στρατιώτες να εξομολογηθούν. Ο πατήρ Ιάκωβος που τον άκουσε, τον προέτρεψε να εξομολογηθεί και αυτός, μα ο λοχίας ήταν τελείως αρνητικός. Και όχι μόνο δεν δέχθηκε την πρόταση του Γέροντος, αλλά και παίρνοντας επιδεικτικά μερικούς άνδρες, πήγε πιο πέρα στο δάσος, να μαζέψει

ξύλα. Εκεί, όμως, αυτός που δεν πίστεψε στη σωτηρία του Γέροντος από τη νάρκη πάτησε κατά λάθος άλλη νάρκη και ο δυστυχής σκοτώθηκε. Μετά από αυτό το τραγικό συμβάν δεν έμεινε στρατιώτης ανεξομολόγητος. Ο Γέροντας, όμως, και γι' αυτού την ψυχή προσευχήθηκε με συντριβή και μάλιστα ο ίδιος έψαλε και την εξόδιο ακολουθία του παρακαλώντας τον Κύριο της συγχωρητικότητας, όπως παλαιότερα ο Πρωτομάρτυρας Στέφανος λέγοντας: «Κύριε, μη στήσης αυτό την αμαρτίαν ταύτην» (Πραξ. ζ 60).

Ο τάφος του μακαριστού Γέροντος βρίσκεται στο ημιερειπωμένο Μοναστήρι του Προφήτη Ηλία στη Βίτσα του Ζαγορίου και τα χαριτόβρυτα λείψανά του στον Ναό της Παναγίας μας στη Βίτσα.